

A baix la UE! Cap participació en el seu pseudoparlament!

Declaració del Comitè Executiu Internacional de la Lliga Comunista Internacional (Quarta Internacionalista), 21 d'abril de 2019.

* * *

Els socialdemòcrates i altres reformistes estan fent campanya per la Unió Europea (UE) per a les properes eleccions al Parlament Europeu. Com de costum, el Partit Socialdemòcrata d'Alemanya (SPD) predica que «Europa és la solució». Ara bé, el simple fet de fer campanya per al Parlament Europeu i participar-hi és una traïció als interessos de la classe obrera. Aquest «parlament» no és un parlament, sinó un fòrum diplomàtic. El fan servir els imperialistes per presentar de manera fraudulenta el seu consorci com una unió «lliure» i «democràtica» dels pobles que transcendeix l'estat-nació.

La nostra tendència internacional sempre s'ha oposat a la UE i a l'organització que la va precedir, la Comunitat Econòmica Europea (CEE), creada originalment com a apèndix econòmic de l'OTAN, l'aliança militar dominada pels Estats Units i contra l'estat obrer degenerat soviètic. La UE està ara sota la batuta de l'imperialisme alemany i, en segon lloc, de França; és un consorci d'estats capitalistes amb l'objectiu d'explotar al màxim la classe obrera de cadascun dels seus països i imposar la dominació i la submissió econòmica dels països més pobres, com ara Grècia, Irlanda, Portugal i els estats membres de l'Europa de l'Est, per part de les potències imperialistes, fins i tot a través del seu instrument financer: l'euro. La UE també s'ha concebut per augmentar la competitivitat dels imperialistes europeus en contra dels seus rivals americans i japonesos.

La UE no és un superestat, sinó una sèrie de tractats celebrats per estats. A l'obra *L'imperialisme, fase superior del capitalisme* (1916), Lenin desemascarava el concepte utòpic i reaccionari d'«ultraimperialisme» del social-demòcrata Karl Kautsky, segons el qual les potències capitalistes podien superar les seves rivalitats explotant el món en comú. Com que el capitalisme està organitzat sobre la base dels estats nacionals específics, imaginar un estat burgès paneuropeu o una moneda estable comuna és kautskisme pur. La UE està sotmesa a pressions contínues pels interessos nacionals divergents dels imperialistes europeus, que constantment amenacen de trencar-la en bocins, i el que la pot trencar és la lluita de classes.

Participar al Parlament Europeu va en contra dels principis marxistes. Fins l'any 1979, els delegats eren nomenats pels governs de la CEE. L'elecció directa dels delegats, després de 1979, no ha canviat el seu caràcter bàsicament diplomàtic. Com ja dèiem a la revista de la nostra secció nord-americana fa quaranta anys amb referència a la participació dels pseudo-

trotskistes del Secretariat Unificat (SU) a les eleccions del Parlament Europeu: «Si el Consell de l'Atlàntic Nord de l'OTAN es constituís amb sufragi directe o la Commonwealth colonialista britànica establís un pseudoparlament, l'SU voldria ser representat per aquestes aliances imperialistes? Suposem que sí» (*Workers Vanguard*, núm. 233, 8 juny de 1979).

La Lliga Comunista Internacional (LCI) no vol renegociar els termes i les disposicions específiques de la UE, perquè reforçaria la il·lusió que la UE pot ser reformada en interès de la classe obrera. Els dirigents traïdors de la classe obrera difonen la mentida d'una «Europa social», la falsa idea que la UE pot ser un instrument de progrés social per als treballadors i els oprimits. La nostra actitud cap a la UE és l'oposició intransigent: volem destruir-la amb una lluita internacionalista proletària. Llitem per les revolucions obreres en tot el continent que ens portaran als *estats units socialistes d'Europa, units per voluntat pròpia*.

Les institucions de la UE, incloent-hi el seu «parlament», no són més que òrgans per regular les condicions de l'exploatació i l'opressió de l'ordre capitalista a Europa sota la direcció d'Alemanya. Els tractats que regulen la UE representen l'equilibri de forces entre els mateixos imperialistes, i entre els països imperialistes i els països dependents oprimits. El Parlament Europeu és un òrgan consultiu impotent que potineja els tractats negociats pels caps d'estat dels estats membres de la UE. Amb independència del programa polític dels membres del «parlament», el seu paper és ser un representant diplomàtic d'un estat capitalista. Servir així en la negociació dels tractats reaccionaris passa necessàriament per acceptar una part de responsabilitat dels resultats.

Qualsevol participació en el «parlament» de la UE comprometria la independència de classe del proletariat. En aquest sentit, l'LCI, per principi, no dona suport electoral crític als oponents de l'esquerra que es presentin a aquest «parlament». A l'obra *L'«esquerranisme», malaltia infantil del comunisme* (1920), Lenin assenyalava que les masses aprenen per l'experiència, no només per la propaganda comunista. En aquell moment, aconsellava clarament als comunistes de la Gran Bretanya que contribuïssin a fer arribar el partit laborista al *govern*; d'aquesta manera, les masses podrien aprendre que els laboristes traïen la classe obrera. L'LCI ha utilitzat aquesta tàctica quan esqueia. Ara bé, no es pot denunciar els reformistes elegint-los al Parlament Europeu. El mer fet de presentar-se a les eleccions del Parlament Europeu significa acceptar que es potinegi el tractat imperialista de la UE.

Igual que la Societat de Nacions (SDN) d'abans (i ara les

**Pels estats units socialistes d'Europa,
units per voluntat pròpia!**

Nacions Unides), la UE és un cau de lladres imperialistes i de les seves víctimes. Fins l'any 1934, la casta burocràtica estalinista a Moscou i els partits comunistes que li donaven suport s'oposaven a la participació a la SDN. Quan el Kremlin va canviar aquesta línia l'any 1934 i s'hi va adherir, va ser el començament de la política de front popular, basada en la invenció d'una ala «progressista» de l'imperialisme. Posant a la picota la traïció de Stalin, els trotskistes citaven la seva pròpia declaració de 1927 a la revista *New International* (juliol de 1934) sobre la Societat de Nacions:

«La Unió Soviètica no té intenció de formar part d'aquest camuflatge de les maquinacions imperialistes que representa la Societat de Nacions. La SDN és el lloc de trobada dels líders imperialistes que hi fan tractes d'amagat. Els temes que tracta formalment no són més que paraules buides per enganyar els treballadors. Els afers que despatxen entre bastidors les potències imperialistes són la veritable labor de l'imperialisme, la que els eloqüents oradors de la Societat de Nacions cobreixen hipòcritament».

La UE és una aliança d'estats *desiguals*, on els estats imperialistes dominants opressius subjuguem els països oprimits més pobres. Si tot plegat s'aguanta, és gràcies a la força i al xantatge econòmics dels imperialistes més poderosos. Un exemple és la imposició de l'euro, amb un efecte devastador en el nivell de vida dels treballadors i que ha beneficiat el capitalisme alemany. El control sobre la divisa és un component clau de la sobirania nacional. En general, un país deutor pot obtenir un respir i recuperar la competitivitat econòmica mitjançant la devaluació. Però a la zona euro això no és possible.

Un article del *Financial Times* (11 de maig de 2014) titulat «How the euro was saved» [Com es va salvar l'euro] descrivia com els imperialistes oprimeixen els països dependents dins de la UE. El 2011, quan el llavors primer ministre grec George Papandreou va proposar la celebració d'un referèndum sobre un pla de rescat financer, els poders dominants de la UE es van unir per evitar-lo a tota costa i van organitzar un cop d'estat polític per substituir-lo. El llavors president francès Nicolas Sarkozy, la cancellera alemanya Angela Merkel, la directora de l'FMI Christine Lagarde, el president de la CE i el president del Consell es van reunir per trobar la manera de fer fracassar el referèndum. Van proposar un «govern d'unitat nacional» encapçalat per Lucas Papademos, exvicepresident del Banc Central Europeu i, en menys d'una setmana, Papademos era investit. No hi va haver ni eleccions.

Llavors, el juliol de 2015, el govern de Syriza de Grècia va fer un referèndum sobre l'acceptació d'un pla d'austeritat suplementari de la UE com a condició per a un altre rescat financer. Prop d'un 60% de la població va votar «no», una sonora bufetada per a la UE. El primer ministre Tsipras va acabar acceptant, però, un programa encara més brutal de fam, pobresa

i humiliació inventat pels amos de la UE. Com a reacció, els nostres camarades del Grup Trotskista de Grècia (TOE) van fer una crida a formar comitès d'acció obrera per repudiar aquesta capitulació, la UE i l'euro. El TOE explicava que aquests comitès lluitarien per reivindicacions com ara la condonació del deute; per grups obrers d'autodefensa contra els feixistes; per l'expropiació dels bancs i dels serveis d'aigua, gas i electricitat i ports; per un lloc de treball per a tothom mitjançant la reducció de la setmana laboral sense pèrdua de salari. Aquestes reivindicacions tenen a veure amb la necessitat de lluitar per «un govern que actuï en interès dels treballadors i que els estigui subordinat» («Rejetez la capitulation de Syriza devant l'UE! ÇA SUFFIT!» [Rebutgeu la capitulació de Syriza davant la UE! Prou!], *Le Bolchévik*, núm. 213, setembre de 2015).

El Partit Comunista de Grècia (KKE), l'únic partit obrer de masses del país, va tenir un paper traïdor perquè va desmobilitzar la lluita quan més falta feia. El KKE es va negar a votar «no» al referèndum i això va demostrar la falsedat de les pretensions del KKE en contra de la UE. El fet que es presenti i participi al Parlament Europeu —per la qual cosa la UE li concedeix unes subvencions substancials— subratlla la seva subordinació efectiva a la UE i a l'ordre capitalista europeu.

Els líders sindicals traïdors i els partits obrers reformistes van tenir un paper clau en el suport a la UE i als patrons capitalistes, com ho demostra la GroKo (gran coalició) de l'SPD amb Merkel. El predomini d'Alemanya a la UE es deu en gran part a l'SPD. L'últim govern dirigit per l'SPD va introduir una sèrie de «reformes» antiobreres, incloent-hi les lleis Hartz IV i l'Agenda 2010, tot carregant-se nombroses disposicions en matèria de protecció social. Això va portar directament a crear un gran sector amb sous baixos al país, reforçant la competitivitat de la burgesia alemanya.

La secció britànica de l'LCI dona suport al Brexit i va demanar el vot per la «sortida» de la UE al referèndum de 2016. En canvi, el dirigent laborista «d'esquerres» Jeremy Corbyn va traïr la seva base obrera fent campanya contra el Brexit; a més, fa poc s'ha pronunciat a favor d'un segon referèndum, tot menyspreant el vot de la població. En una situació en què els treballadors d'Europa segueixen sent víctimes de l'austeritat, el servil suport proporcionat pels reformistes a la UE ha afavorit el creixement de l'extrema dreta i dels feixistes.

L'oposició de l'LCI a la UE i el seu «parlament» és proletària, internacionalista i revolucionària. Per construir una societat lliure de fam, necessitats i opressió, cal fer una sèrie de revolucions socialistes que expropiïn els capitalistes, especialment en els centres imperialistes com ara Alemanya i els Estats Units, i que creïn una economia planificada internacional basada en el poder obrer. El que cal fer és construir partits obrers revolucionaris, seccions d'una Quarta Internacional reforçada, per portar la classe treballadora al poder i fer fora el sistema capitalista-imperialista podrit. ■

Le Bolchévik

Publicat pel comitè central de la Ligue trotskyste de France
4 números (1 any) més *Spartacist* (edició en francès)
Estat francès: 3€ □ Estat espanyol: 4,50€ □

Espartaco

Publicat pel Grupo Espartaquista de México
4 números més *Spartacist* (edició en espanyol): 2€ □

Spartacist, òrgan del Comitè Executiu Internacional de la Liga Comunista Internacional (Quarta Internacionalista), es publica en alemany, anglès, francès i espanyol.

Subscriu-t'hi!

Nom: _____ Tel: _____

Adreça: _____ Codi postal: _____

Població: _____ País: _____

suppl 7

Pagament a: Société d'édition 3L
LB, B.P. 135-10, 75463 Paris Cedex 10, França

Hong Kong...

Ve de la pàgina 6

Popular de la Xina com una regió administrativa especial capitalista, i tots els moviments decisius de govern estan sota el control de Pequín. L'Exèrcit Popular d'Alliberament (EPA), present en l'enclavament, n'és el garant. La Llei Bàsica de Hong Kong va ser aprovada pel Congrés Nacional del poble xinès i els seus alts funcionaris són nomenats pel Govern central a Pequín. Els membres de l'òrgan jurisdiccional superior són nomenats pel cap de l'executiu, que al seu torn té el vistiplau de Pequín. El PCX assumeix directament la responsabilitat de preservar el capitalisme a Hong Kong, on la classe capitalista s'organitza políticament, amb els seus propis partits, els seus diaris i els seus mitjans de comunicació. La política de Pequín ha fet de Hong Kong un planter per a la contrarevolució, un lloc privilegiat per a l'espionatge i les maquinacions imperialistes. La defensa dels interessos de la burgesia de Hong Kong, en contra dels que explota i oprimeix, representa una traïció del PCX als treballadors del territori i al mateix continent. **Expropiem els magnats!**

La lluita contra els rics capitalistes de Hong Kong va directament lligada a la lluita del proletariat de tota la Xina contra la corrupció i les desigualtats atades per la burocràcia estalinista, que actua com a transmissor de les pressions del mercat mundial capitalista sobre l'estat obrer. El que cal és una revolució política proletària que acabi amb la burocràcia estalinista i que doni el poder a consells d'obrers, camperols i soldats. Aquest règim ha de basar-se en la perspectiva de la revolució proletària internacional, per preparar el terreny i eliminar l'escassetat, dins un ordre socialista mundial.

Maquinacions imperialistes

Qui paga mana, que diu la dita. La Fundació Nacional per a la Democràcia (NED), organisme públic dels Estats Units, ha donat milions de dòlars a organitzacions darrere de les protestes, des de l'organisme de vigilància dels drets humans de Hong Kong (Hong Kong Human Rights Monitor) fins als partits d'àmbit «pandemocràtic», passant per la Confederació de Sindicats de Hong Kong (Hong Kong Confederation of Trade Unions), afiliada a la Confederació Sindical Internacional, clarament anticomunista. Aquestes organitzacions són la base del principal organitzador de les manifestacions actuals: Civil Human Rights Front. Joshua Wong s'ha convertit en una figura emblemàtica de les manifestacions contràries a la Xina, de la mà dels mitjans de comunicació occidentals, i també té lligams amb la NED.

Segons ha revelat el periodista Dan Cohen en un interessant article publicat al web *Grayzone* (17 d'agost), un habitual de les manifestacions (i que també les finança) és Jimmy Lai, un magnat de Hong Kong. Li diuen «el Rupert Murdoch asiàtic» i ha creat un imperi mediàtic basat en escàndols, xafarderies, l'anticomunisme i l'odi a la Xina. Els seus mitjans han creat una campanya xovinista contra els «nadons àncora» de la Xina continental [és així com es refereixen als concebuts perquè els pares tinguin accés a la ciutadania de Hong Kong], que presenta els xinesos de l'interior com a plagues de llagostes que arriben a Hong Kong per devorar-ne els recursos. El juliol de 2019, Jimmy Lai va anar als EUA, on va ser rebut, entre d'altres, per l'assessor de seguretat nacional, John Bolton, el vicepresident, Mike Pence, i el secretari d'Estat (ministre d'Afers Estrangers), Mike Pompeo. Va reclamar que els Estats Units continuessin donant suport a la «resistència» en contra de Pequín. En declaracions posteriors seves: «A Hong Kong, estem lluitant pels valors dels Estats Units, que compartim, en contra de la Xina. Fem la seva guerra en camp enemic» (CNN, 28 d'agost).

Els Estats Units i les altres potències imperialistes apliquen una estratègia multidimensional per a la contrarevolució capitalista de la Xina. Una d'aquestes dimensions consisteix a finançar i sostenir mobilitzacions reaccionàries com les manifestacions de Hong Kong. Washington també mira d'utilitzar el seu poder econòmic com un ariet contra la Xina; per exemple, fixem-nos en la guerra actual pels aranzels. L'Administració Trump, amb suport incondicional dels demòcrates, busca amb aquesta guerra contrarestar el desenvolupament econòmic i tecnològic de la Xina (vegeu «Les impèrialistes americans intensifiquen la guerra commerciale et technologique contre la Chine» [Els imperialistes americans intensifiquen la guerra comercial i tecnològica contra la Xina], *Le Bolchévique*, núm. 229, setembre 2019). Al mateix temps, els Estats Units augmenten la pressió militar contra la Xina amb contínues maniobres prop de les costes xineses, amb bombarders que sobrevolen el mar de la Xina Meridional i amb vaixells de guerra a l'estret de Taiwan. Tot plegat forma part d'una estratègia d'encerclament militar de la Xina per part dels Estats Units i els seus aliats.

El Departament d'Estat va aprovar recentment que Taiwan adquirís tancs i míssils per valor de 2.200 milions de dòlars, i avions de combat d'última generació per un import de 8.000 milions de dòlars. Des de la Revolució de 1949, quan el règim capitalista xinès es va refugiar a Taiwan, i l'inici de la guerra de Corea l'any següent, els Estats Units consideren aquesta illa com el seu «portaavions insubmergible», la línia de front d'una futura guerra. La Lliga Comunista Internacional (LCI) està a favor d'una reunificació revolucionària de Taiwan i de la Xina, per mitjà d'una revolució social a Taiwan que enderroqui el capitalisme i una revolució política proletària contra la burocràcia del PCX al continent.

Com a revolucionaris dins la potència imperialista predominant al món, la Lliga Espartaquista / EUA està determinada a forjar un partit leninista d'avantguarda capaç de dirigir la classe obrera americana multiracial en la lluita per un govern obrer que expropiï els explotadors capitalistes. En aquest sentit, és fonamental convèncer les capes més avançades del proletariat perquè s'oposin a les maquinacions dels imperialistes americans d'arreu del món, en particular les dirigides contra l'estat obrer deformat xinès. Els treballadors no poden aconseguir noves fites sense defensar el que ja s'ha assolit!

«Un país, dos sistemes»: un perill per a la Revolució Xinesa

Per iniciar l'actual onada de protestes en contra de la Xina, els organitzadors van aprofitar, a finals de primavera de 2019, un projecte de llei en matèria d'extradició que s'estava debatent al Consell Legislatiu de Hong Kong. Asseguraven que aquella llei reduiria l'autonomia del territori. Però la llei proposada no ho hauria pas fet, això. La mesura en qüestió, suspesa al juny, s'hauria limitat a preveure un procés d'extradició; no només entre Hong Kong i la resta de la Xina, sinó també entre Hong Kong i els països d'arreu del món que encara no hagin signat un acord d'aquesta mena. En tractar la Xina continental com un país estranger, aquesta llei s'emmarcava totalment en la política del PCX de respectar una administració capitalista diferent a Hong Kong. L'LCI no s'ha posicionat sobre aquest projecte de llei, perquè el nostre objectiu no és assessorar la burocràcia de Pequín sobre la millor manera d'administrar el capitalisme a Hong Kong; en realitat, ens oposem al fet que aquest territori continuï sent un enclavament capitalista.

Els manifestants de Hong Kong i els seus assessors de comunicació dels mitjans burgesos estan fent molt de soroll amb la suposada violència policial. En diaris com el *New York Times*, és hipocresia pura i dura. De fet, la policia de Hong Kong s'està controlant molt; s'han centrat a contenir i dispersar les protestes,

en lloc d'evitar-les. Només cal comparar la seva conducta amb el brutal estat de setge que la policia va imposar a Ferguson (Missouri, als EUA), després de les protestes que van seguir l'assassinat racista de Michael Brown per la policia el 2014.

A Hong Kong, la moderació de la policia es correspon amb la política marcada per la burocràcia del PCX. Els organitzadors de les manifestacions s'han proposat enderrocar l'estat obrer deformat xinès. No obstant això, Pequín està fent tot el possible per respectar l'autonomia teòrica de Hong Kong, que s'inclou en el pacte «un país, dos sistemes» conclòs amb els capitalistes de l'enclavament i els seus amos imperialistes. Però en lloc d'apaivagar els manifestants, les concessions dels buròcrates del PCX no fan més que embravir-los.

Entre la burgesia de Hong Kong, no hi ha unanimitat sobre les protestes. Mentre que Jimmy Lai i els burgesos com ell donen obertament suport a les mobilitzacions, Li Ka-shing (l'home més ric de Hong Kong) i altres magnats dels sectors de l'immobiliari i la banca recentment han fet una crida a la calma. Temen que el caos causat per les protestes perjudiqui els seus negocis. És més, diversos analistes financers burgesos han advertit del risc que la intervenció de la Policia armada popular (PLA) —a l'altra banda de la frontera, a Shenzhen— per posar fi als aldarulls no provoqui una fuga de capital i altres efectes negatius en l'economia de Hong Kong.

El Hong Kong sota el jou dels magnats s'ha guanyat a pels la reputació d'explotar els treballadors d'oficina, que treballen 12 hores al dia, per un sou de 8 hores. Amb el vistiplau del PCX, l'especulació immobiliària desenfrenada ha fet que s'apugin els lloguers fins al punt que adults amb feina no poden marxar de casa dels pares i sovint han de compartir una petita habitació. En una de les ciutats més cares del món, plena de botigues de roba de marca i hotels de luxe, una cinquena part de la població viu per sota del llindar de la pobresa. Els «immigrants» del continent són una de les capes més oprimides de la població. I el destí de centenars de milers de treballadors domèstics, procedents sobretot de les Filipines i d'Indonèsia, porta a la bretxa de classes de l'enclavament una dura llum. Mentrestant, els buròcrates corruptes del PCX, els seus amics i familiars fan servir Hong Kong per guardar-hi els diners, per treure'ls de la Xina i per anar de compres.

Els treballadors de Hong Kong haurien de ser un aliat natural del proletariat potent i combatiu del continent. Un veritable partit comunista a la Xina mobilitzaria la classe obrera contra les protestes contrarevolucionàries, basant-se en els interessos de classe dels treballadors i també en la defensa dels interessos de la petita burgesia oprimida. L'expropiació dels magnats i la conversió de les seves propietats en habitatges socials tindria un gran impacte en la població, com ara la substitució de les botigues i els restaurants de luxe en menjadors i cooperatives portats pels treballadors i per als treballadors.

Aquestes reivindicacions estan en contra de la col·laboració de classes entre el PCX i la burgesia de Hong Kong, que és la base política de les poques manifestacions a favor de la Xina que s'han produït a Hong Kong i a la resta de món. Aquestes contramanifestacions estan pensades per ser compatibles amb els interessos dels magnats, que tenen un «patriotisme» basat en la seva capacitat de treure beneficis de les seves inversions en el continent. El PCX també fa una crida al patriotisme demanant la fi de les manifestacions. Els estalinistes no han demanat a la classe obrera que es mobilitzi: com a casta dirigent fràgil, la burocràcia de Pequín tem que la mobilització dels treballadors representi una amenaça per al seu règim.

Per al PCX, mantenir el capitalisme a Hong Kong serveix per fomentar la inversió estrangera al continent, animant els capitalistes de l'exterior perquè facin negocis amb la Xina sense riscs. Hong Kong és un punt de connexió fonamental

entre la Xina i l'economia capitalista mundial. La política de Pequín pel que fa a Hong Kong està d'acord a mantenir regions senceres de la Xina obertes a la burgesia xinesa de l'exterior i a les potències imperialistes; d'aquí, també, les zones econòmiques especials.

Tot estat obrer aïllat hauria de cercar inversió estrangera. Amb una direcció revolucionària, es faria sota el control democràtic de la classe obrera organitzada en soviets (consells), amb el suport de consells de camperols en països com la Xina. Un govern obrer i camperol revolucionari a la Xina renegociaria en interès dels treballadors els termes de la inversió estrangera. Per la seva banda, els capitalistes nacionals simplement serien expropiats i les seves propietats es farien servir en interès de tota la societat. Per defensar i ampliar el que es va aconseguir amb la Revolució de 1949, aquest règim reforçaria la planificació econòmica centralitzada i restabliria el monopoli estatal sobre el comerç exterior.

Quina classe exercirà el poder?

A Hong Kong, un dels defensors més fervents de la contrarevolució «democràtica» és el grup Socialist Action (SA), que es fa passar fraudulentament per trotskista. En absolut. (Com el grup dels Estats Units Socialist Alternative (SA), forma part de la majoria autoproclamada del Comitè per una Internacional dels Treballadors (CIT), que acaba de patir una escissió [hi està afiliat, a França, Gauche Révolutionnaire, d'altra banda immersa en el partit burgès La France Insoumise]). Titllant la Xina de país capitalista, el grup SA ha publicat una sèrie de fullets amb consells tàctics per als organitzadors de les manifestacions, fent una crida «a una lluita de masses unida del poble de Hong Kong i de la Xina contra la dictadura del PCX» (chinaworker.info, 19 de juliol). La principal «contribució» del grup SA ha consistit a fer campanya per una jornada de vaga general per fer caure el govern de Hong Kong i vèncer el règim del PCX. En resum, el seu programa consisteix a vendre els treballadors als seus enemics de classe directes: la burgesia de Hong Kong i els seus padrins imperialistes.

De fet, les manifestacions contrarevolucionàries es basen en gran majoria en la petita burgesia i són hostils a la classe obrera. La tan famosa «vaga general» del 5 d'agost de 2019 —que havia estat precedida per una «vaga de banquers» l'1 d'agost— va ser principalment una mobilització d'estudiants, advocats, comptables, professors i professionals liberals. Van ser molts els empresaris que van animar els seus empleats a agafar-se festa per participar-hi. La ciutat va quedar paralitzada, els manifestants van bloquejar la circulació i van aturar el transport públic amb amenaces als treballadors. Igualment, alguns treballadors de l'aeroport van resultar ferits durant l'ocupació del 12 al 13 d'agost, i en un dels aeroports amb més tràfic del món, es van anul·lar centenars de vols. Els manifestants també van saquejar les oficines de la Federació de Sindicats de Hong Kong, a favor de Pequín.

En donar suport a la proposta d'eleccions lliures, que volen fer fora l'administració fidel a Pequín, SA s'ha situat sens dubte de part de la contrarevolució a Hong Kong. S'ha situat del bàndol dels que reclamen que l'enclavament esdevingui un protectorat de l'imperialisme americà o que torni a l'època de la dominació britànica, quan la gran part de la població xinesa vivia en barraques, reduïda a mà d'obra barata, mentre els comunistes i els militants sindicalistes patien una repressió sistemàtica. Els imperialistes britànics van esperar a just abans de cedir el territori a la Xina per concedir-los alguns drets democràtics, perquè tinguessin alguna arma contra l'estat obrer xinès.

El programa de SA per a Hong Kong i la Xina coincideix amb la història sòrdida del llavors Comitè per una Internacional dels Treballadors (CIT), que va donar suport amb entu-

siasme a les campanyes dels imperialistes contra l'estat obrer degenerat soviètic. Entre l'agost i el setembre de 1991, els predecessors del CIT, que llavors estaven en la Tendència Militant, es van unir als partidaris de la restauració del capitalisme sobre les barricades de Borís Ieltsin a Moscou. En canvi, la nostra tendència internacional trotskista va lluitar per la defensa de l'estat obrer, i van distribuir desenes de milers de fullets que feien una crida als obrers soviètics perquè acabessin amb les forces contrarevolucionàries dirigides per Ieltsin amb el suport de la Casa Blanca de George H. W. Bush.

La pregunta plantejada per la crisi de Hong Kong no és «dictadura o democràcia», sinó «quina classe exercirà el poder?». En fer campanya per destruir la Unió Soviètica i els estats obrers burocràticament deformats d'Europa central i oriental, els imperialistes han fomentat tota mena de forces reaccionàries, sobretot les que enarboren l'estendard de la «democràcia» en contra del «totalitarisme» estalinista. L'objectiu era fer caure els règims comunistes per tots els mitjans, incloent-hi l'ús de les eleccions, mobilitzant la pagesia i les altres capes socials petitburgeses, així com els obrers políticament endarrerits, contra els estats obrers.

Per tenir una idea del que espera a les masses treballadores xineses si la Revolució de 1949 és enderrocada, n'hi ha prou de mirar-se els països de l'antic bloc soviètic: el nivell de vida s'ha reduït enormement i la «democràcia» existent no és més que una fina capa de pintura sobre la dictadura de classe que defineix totes les societats capitalistes. Un quart de segle després de la contrarevolució capitalista de la Unió Soviètica, dels països on s'ha enderrocada la dominació capitalista, el més gran que queda és la Xina. Una contrarevolució capitalista a la Xina seria una nova victòria massiva per a l'imperialisme mundial i una desfeta per als treballadors i els oprimits d'arreu del món.

Per una crida a la democràcia burgesa és fer una crida a la contrarevolució. Estem a favor de la democràcia proletària: un govern de consells elegits d'obers, de camperols i de soldats, que prengui les decisions relatives al desenvolupament de l'economia i l'organització de la societat. Sota la direcció de la immensa classe obrera xinesa, les capes no proletàries, com la pagesia i els empleats d'oficina de Hong Kong, tindrien molt més pes en la gestió de la societat que qualsevol república capitalista. Com ho explicava Lenin sobre la Revolució d'octubre de 1917 que va portar la classe obrera al poder a Rússia:

«[...] s'ha desfet per complet l'aparell burocràtic, no s'ha deixat d'ell pedra sobre pedra, s'ha tirat a tots els antics magistrats, s'ha dissolt el parlament burgès i s'ha donat als obrers i als camperols una representació **molt més accessible**; **els seus** Soviets han vingut a ocupar el lloc dels funcionaris o **els seus** Soviets han sigut col·locats per damunt dels funcionaris, **els seus** Soviets són els que elegeixen els jutges. Aquest mer fet basta perquè totes les classes oprimides proclamen que el poder dels Soviets, és a dir, aquesta forma de dictadura del proletariat, és un milió de vegades més democràtic que la més democràtica de les repúbliques burgeses.»

— *La revolució proletària i el renegat Kautsky* (1918)

El veritable llegat de Tian'anmen

SA i tots els manifestants recolzats per la CIA associen falsament les seves trames contrarevolucionàries a l'espectre del «4 de juny». L'aixecament proletari de 1989 es va centrar a la plaça de Tian'anmen de Pequín, i hi va ser reprimat cruentament pel règim del PCX de Deng Xiaoping. SA i companyia presenten l'aixecament de 1989 com un moviment de masses per a la democràcia (burgesa). I no va ser així! Els esdeveniments els van iniciar els estudiants, que demanaven més llibertats polítiques i protestaven contra la corrupció dels alts funcionaris del PCX. Als manifestants, se'ls van unir tre-

balladors que anaven arribant primer individualment i després en grup, des de les fàbriques i altres llocs de treball. Els treballadors van passar a l'acció per l'alta inflació i les creixents desigualtats que implicava el programa del PCX de construcció del «socialisme» a través de les reformes de mercat. Tot i que certs joves es giraven cap a la democràcia capitalista a l'occidental, les manifestacions estaven dominades per la *Internacional*, l'himne internacional de la classe obrera, i per altres expressions de consciència prosocialista.

Diverses organitzacions d'obers aparegudes durant les manifestacions es podien considerar òrgans embrionaris del poder obrer. Els destacaments de piquets obrers i els grups sortits de les fàbriques —nomenats «sense por a la mort»— es van organitzar per protegir els estudiants contra la repressió i van desafiar la proclamació de la llei marcial de Deng Xiaoping. Alguns grups obrers van començar a fer-se càrrec de la seguretat pública, un cop el govern de Pequín i la policia pràcticament havien desaparegut dels carrers. És l'entrada del proletariat xinès en les manifestacions, a Pequín i arreu del país, que va marcar l'inici d'una revolució política proletària. Després de setmanes de paràlisi, el règim del PCX va dur a terme una cruenta repressió el 3 i el 4 de juny; es movia per la por, no la dels manifestants estudiants, sinó la de la classe obrera mobilitzada. Fins i tot després de la massacre, milions d'obers d'arreu del país van continuar fent vaga i manifestant-se.

Els obrers van demostrar un coratge i una combativitat enormes, i van establir lligams amb els soldats, que es consideraven defensors del socialisme. Set oficials superiors de l'APL van signar una petició que s'oposava a les mesures de la llei marcial imposades contra la població. Ara bé, la classe obrera per si mateixa no podia entendre la necessitat d'una revolució política per esfondrar el règim deformador de la burocràcia. Per inculcar aquesta consciència a la classe obrera, cal la intervenció d'un partit d'avantguarda marxista revolucionari. Honorem la memòria dels herois proletaris de 1989. Amb la seva lluita van il·lustrar de manera impressionant el potencial revolucionari de la classe obrera.

En posar-se al servei de la campanya imperialista a favor de la contrarevolució capitalista a la Xina, és com si SA i similars escopissin sobre el llegat de Tian'anmen. Setanta anys després de la seva revolució, la Xina ja no és el país que era el 1949: una societat completament endarrerida, bàsicament camperola, saquejada per les potències imperialistes i devastada per dècades de guerra civil. Tanmateix, malgrat els enormes avenços de la Xina des de llavors, continua, en molts sentits, endarrerida des del punt de vista econòmic en comparació amb els països imperialistes que dominen l'economia mundial. Amb el seu programa de conciliació dels imperialistes i de la burgesia xinesa, i la seva repressió política del proletariat, la burocràcia del PCX mina constantment les fites de la Revolució de 1949.

La realització del socialisme —una societat sense classes basada en l'abundància material— necessita una economia planificada internacional que controli o superi de lluny la tecnologia i la capacitat productiva dels països capitalistes més avançats d'avui. La via que porta al socialisme passa per revolucions proletàries en tot el món capitalista i, sobretot, de manera crucial, en els centres imperialistes dels Estats Units, del Japó i d'Europa occidental. Aquesta perspectiva va lligada necessàriament a la lluita per mobilitzar el proletariat xinès per fer fora els buròcrates traïdors. Però la lluita revolucionària requereix una direcció revolucionària. El nostre model històric és el partit bolxevic que, amb Lenin i Trotsky, va dirigir la Revolució Russa d'octubre de 1917, l'inici de la lluita per la revolució proletària mundial. La Lliga Comunista Internacional està decidida a reforçar la IV Internacional de Trotsky perquè l'estendard bolxevic pugui avançar. ■

Defensem la Xina! Imperialistes, la Xina, ni tocar-la!

Hong Kong: No als aldarulls contrarevolucionaris!

Traduït d'un article aparegut a Workers Vanguard (núm. 1160, 6 de setembre de 2019), publicació dels camarades de la Spartacist League als Estats Units.

* * *

2 de setembre. Fa tres mesos que Hong Kong està immersa en aldarulls anticomunistes. Bloquegen carreteres i transports públics, carreguen contra tothom que els mostra oposició i contra els xinesos del continent, i ataquen la policia amb maons i còctels molotov. Els manifestants fan córrer pancartes amb el missatge «President Trump: si us plau, allibereu Hong Kong», mentre entonen l'himne nacional dels Estats Units i agiten banderes nord-americanes. Els manifestants contraris a la Xina van assaltar el Consell Legislatiu i van posar-hi la bandera britànica, exigint la devolució de Hong Kong a l'antiga potència colonial. Amb l'objectiu de posar fi al control de la Xina sobre l'enclavament capitalista de Hong Kong, els manifestants fan una crida oberta a la intervenció imperialista.

El Departament d'Estat dels Estats Units ha expressat repetidament el seu suport a les protestes contrarevolucionàries, igual que els ministeris d'Afers Exteriors de Gran Bretanya i del Canadà. Nancy Pelosi, presidenta de la Cambra de Representants dels Estats Units, reclamava, junt amb diversos republicans, una intervenció dels Estats Units i sancions legislatives contra Pequín. El líders nord-americans han finançat, assessorat i ajudat a organitzar-se els manifestants, segons el seu objectiu estratègic: enderrocar la Revolució Xinesa de 1949 i retornar la Xina a l'esclavatge capitalista. Si això passés, ells en serien els primers beneficiats.

La Xina no és un país capitalista, sinó un estat obrer. Ara bé, l'estat obrer s'ha deformat des del naixement per la dominació d'una casta burocràtica parasitària que reprimeix la classe obre-

ra políticament. Des que es va fer amb el poder amb una guerra de guerrilles basada en la pagesia, el Partit Comunista Xinès (PCX) s'adhereix al dogma estalinista del «socialisme en un sol país» i al seu corol·lari, la «coexistència pacífica» amb l'imperialisme. El règim del PCX, des de l'època de Mao Zedong fins ara, s'ha oposat al programa internacionalista revolucionari del marxisme. Ara bé, tot i la mala gestió burocràtica i la corrupció, l'enderrocament del capitalisme va comportar avenços socials històrics. Quatre dècades de «reformes de mercat» s'han traduït en inversió estrangera a gran escala i en l'aparició de capitalistes individuals a la Xina continental, però l'economia continua estant sota el control de Pequín, perquè els sectors principals estan col·lectivitzats i són propietat de l'estat.

Avui, a Hong Kong, militarment, ens posicionem al costat de les forces de l'estat obrer deformat xinès, inclosa la seva policia, en contra de les mobilitzacions anticomunistes. Aquesta posició es deriva de la nostra defensa militar incondicional

Expropiem els magnats!

de la Xina contra l'imperialisme i la contrarevolució interna. Aquesta defensa no implica cap suport polític a la burocràcia de Pequín, que sosté el capitalisme a Hong Kong en el marc d'«un país, dos sistemes» i que, per tant, té una responsabilitat significativa en la crisi actual. Els trotskistes treballem perquè la classe obrera prengui consciència de la seva tasca històrica: instaurar un futur socialista; per tant, apostem per mobilitzar els treballadors a Hong Kong i la Xina continental per aturar les forces contrarevolucionàries.

L'any 1997, la Lliga Comunista Internacional (Quarta Internacionalista) es va afegir a les celebracions quan els imperialistes britànics van cedir la seva colònia de Hong Kong. Al mateix temps, ja vam advertir que el compromís del PCX per mantenir-hi el capitalisme era una espasa de Dàmocles sobre l'estat obrer xinès (vegeu «British Colonialist Rulers Leave, Finally – Beijing Stalinists Embrace Hong Kong Financiers» [Els colonialistes britànics se'n van, per fi: els estalinistes de Pequín reben amb els braços oberts els financers de Hong Kong], *Workers Vanguard*, núm. 671, 11 de juliol de 1997). L'any 1984, el número u xinès Deng Xiaoping havia promès explícitament a la primera ministra britànica Margaret Thatcher que «el sistema capitalista existirà i la seva forma de vida» es mantindrien intactes.

A partir de 1997, Hong Kong es va integrar a la República
Continua a la pàgina 3

Articles de la LCI en català

6 números
(2017 a 2019)
1 €

Pagament a:
Société d'édition 3L
Le Bolchévik
BP 135-10
75463 Paris Cedex 10
France

